

holdelige — det kunde realiter ske med det hele, for man har jo ikke nogen som helst Udsigt til at faa dem indbetalt. — Ja, nu har den ærede Finansminister spurgt for, hvad han skal gøre andet, end hvad han har gjort, og jeg skal straks svare paa dette Spørgsmaal: Ja han skulde holde sig Kolonialloven strengt efterrettelig, og det kunde vel ogsaa ske ved 2 simple Fremgangsmaader. Den første er, at man formindsker Udgifterne for Kolonierne. Vi maa jo ikke glemme, at St. Croix er en lille Ø paa kun $3\frac{1}{2}$ Kv. Mil og 19,783 Indbyggere, en overmaade frugtbar Ø, hvorom det hedder i forskellige Beskrivelser: „men Stade, at Naturen kun ikke bliver udbyttet, som den skulde og burde.“ Nu ser det lidt behønderligt ud, at f. Eks. Udgifterne til Rets- og Politivæsenet paa Jaaban en lille Ø, hvis Indbyggertal er som en af vore Jurisdiktioner her i Danmark, og hvis Størrelse kun er $\frac{1}{7}$ af f. Eks. Hammerum Herred eller Nørre Herred, beløbe sig til 100,000 Kr., og at Militærudgifterne andrage 200,000 Kr. Paa den anden lille Ø, St. Thomas, som er endnu mindre, ere Retsudgifterne endnu større, og navnlig Kolonialraadet paa St. Thomas paastaar jo, og synes at eftergive det med Tal, at de blive særdeles dyrt regerede; de have flere Gange hævdet, at der burde være Besparelser paa flere forskellige Omraader. For os andre kunde det ogsaa staa saaledes, at det er noget dyrt for en Ø, der kun er $\frac{1}{7}$ af en af vore Jurisdiktioner her i Landet, og som kun har et Følletal som en af vore Jurisdiktioner, naar dens Rets- og Politivæsen og Militærvæsen koster ca. 300,000 Kr.; det ser mig unægtelig noget dyrt ud, og der var maaske Grund for Finansministeren til at paalægge sin Gouvernør at fremkomme med Forslag til at faa disse uhyre og urimelige store Udgifter indskrænkede. Jeg har jo netop gennemlæst den ærede Finansministers Lovforslag om de Sager — jeg er naturligvis ikke berettiget til at komme videre ind derpaa — og det er muligt, at han kan have Ret i, at Udgifterne ikke saaledes kunne indskrænktes, at Understuddet derved kunde dækkes. Men hvad gøre vi i de øvrige af Landets Kommuner? Der siger man uden videre: Det skulle J udrede, og naar Kommunerne ikke kunne det, skulle de paalægge større Skatter. Ejendommens Værdi synker derved, det er velbefendt, det gøre de herhjemme; hvorfor saa ikke gøre det samme i Vestindien? Lad Ejendommens Værdi saa ogsaa synke der, og lad dem komme ind under samme Lov der som her; lad Prioritetshaverne, der have Pengene staaende, faa det at føle. Lad

Værdierne synke, der er ingen Ulykke i det; i hvert Fald er Ulykken ikke større der end her hjemme. Hvorledes vilde det vel gaa her, dersom vi skulde holde Hus i vore Kommuner paa samme Maade som i Vestindien, at man uden videre gav sig til at tappe Statskassen, for at bruge et populært Udtryk, at man med næsten uindskrænket Raadighed gav sig til at pumpe Statskassen for det manglende. Kolonialraadene sige selv, at det har spækket deres Selbstændighedsfølelse og Ansvarsfølelse. Hvem tvivler om det? Det er der gode Beviser for. — Utsaa, det var de to Veje, som Finansministeren efter min Mening kunde og burde være gaaet. For Resten vil jeg sige, at som Stillingen finansstelt er, som den er for vore egne Landmænd, forekommer det mig, at det ikke ret længe kan være forsvareligt, saaledes aarlig at sætte en 8—900,000 Kr. til. Finansministeren har jo selv angivet et Hovedmiddel til, at Udgifterne kunde blive mindre. Det kan jo være, at dette Hovedmiddel er noget for stramt; men foreløbig kunde man prøve, om der ikke var andre lempeligere Veje at gaa, for at han kunde komme til at holde sig Kolonialloven efterrettelig, saa længe den bestaar.

Ja, de andre Punkter, der foreligge, ere jo ganske vist kun Smaating; og man kunde for den Sags Skyld gerne sige, at det at tale om dem, var at affi Myggen og sluge Kamelen. Jeg har derfor ogsaa i Forening med Flertallet indskrænket mig strengt til de Punkter, hvorom Statsrevisorerne have gjort Bemærkning — vel erindrende, at de to som saat sige, at de ikke ville gaa ind paa at gøre Indstilling om Enkeltheder — og desforuden fremdraget et Par andre Punkter, om hvilke det samme gælder, nemlig det ene, som jeg har omtalt, og to til, som jeg med saa Ord skal omtale, hvor ogsaa Statsrevisorerne have gjort Bemærkninger. Det ene gælder en lille Sum paa 77 Kr. 25 Ore, som Hospitalsgæld for en syg Assistent, en Gæld, som hverken han eller hans Vo kunde betale, og som derfor er overgaaet paa Statskassen. Det er meget muligt, at realiter er der ikke nogen anden Udvej, men det samme gælder jo om mange andre Udgifter paa Tillægsbevillingen; realiter gaar man ind paa dem, men bevilgede blive de dog. Jeg skal for øvrigt ikke komme ind paa Enkelthederne, det er Sagen maaske i sig selv næppe værd; men jeg skulde tage meget fejl, om ikke det samme er indtruffet flere Gange med Embedsmænd, at Ministerierne have været nødt til at afholde Udgifterne for dem netop paa Grund af Sygdom eller andet uforudset Tilfælde, og at man har søgt